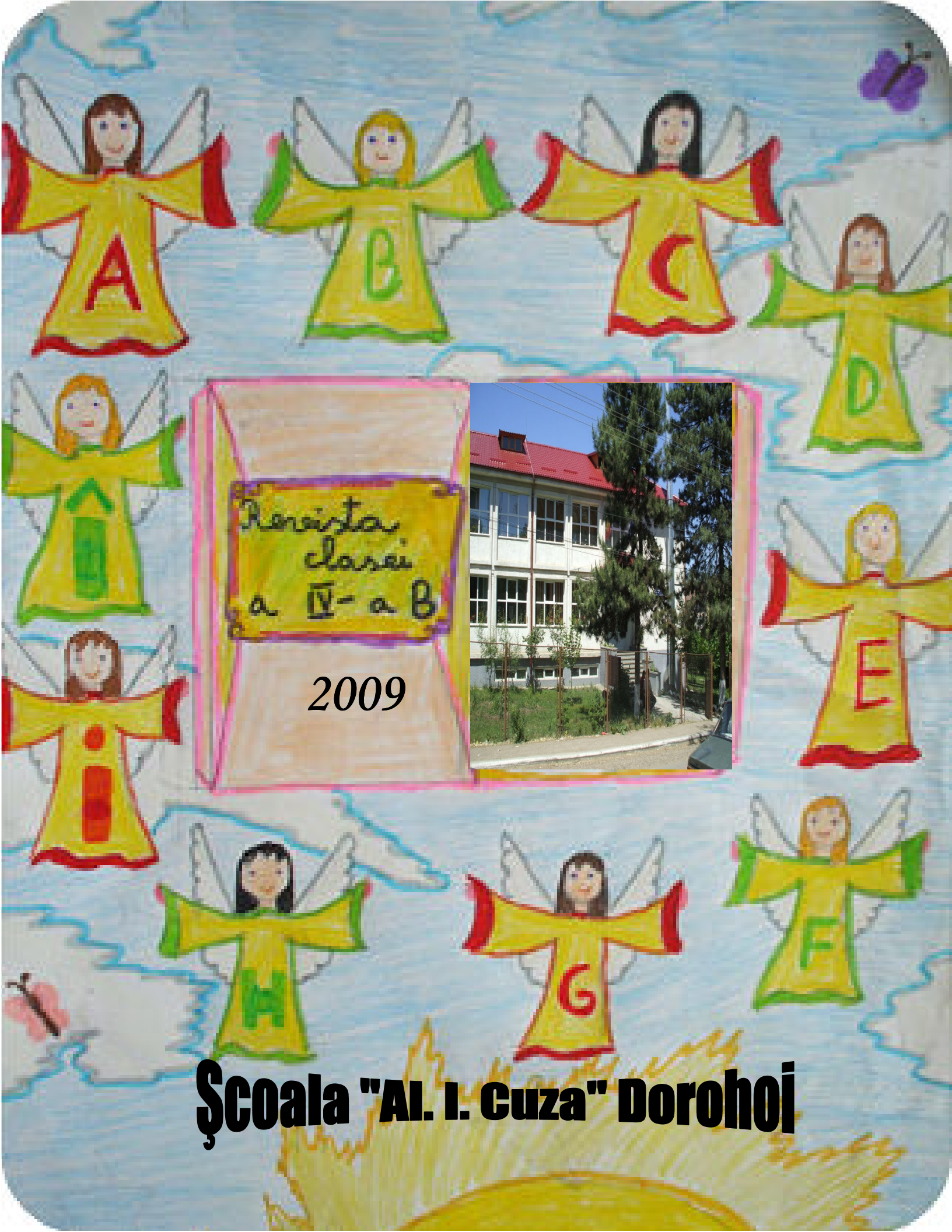




Revista
clasei
a IV-a B

2009

Școala "Al. I. Cuza" Dorohoi

Gânduri de bun rămas



Bianca

Prima zi de școală mi-o amintesc cu bucurie. Eram un copil timid, nu cunoșteam pe nimeni, doar pe domnul învățător.

Prima data când am intrat în clasă, m-am bucurat foarte mult când am văzut cărțile așezate frumos pe bănci.

Nu credeam că voi învăța așa de ușor să scriu și să citesc!

Îmi amintesc cu drag „Serbarea abecedarului” în care am fost litera A. Mi-a plăcut foarte mult pentru că a fost la „Patty-Chips”.

Au fost și zile rele, dar mai puține... când îmi era dor de mama și tata. Mulțumesc bunicii mele, care a fost întotdeauna lângă mine.



Gabriel

Am venit cu încredere la școală pentru că știam că învățătorul meu a fost și învățătorul fratelui meu. Au trecut clasele și vacanțele și am ajuns la sfârșitul clasei a IV-a.

Știu că la anul vom avea mai mulți profesori și că diriginta fratelui meu va fi și diriginta mea.

Îi mulțumesc domnului învățător că a fost bun cu noi și că ne-a dus în excursii în multe locuri frumoase, mai frumoase ca la noi. Aș vrea să fiu un pompier, să salvez de la foc oameni și animale.



Oana

Aș vrea să fac o compunere despre cei patru ani de școală, dar îmi găsesc cu greu cuvintele. Amintirile mele cele mai frumoase sunt: atunci când am primit iubitul nostru abecedar, atunci când am făcut prima noastră excursie și atunci când am pregătit prima noastră serbare. Vă mai aduceți aminte de cântecul „La oglindă” sau de o „Babă”?

Cea mai mare supărare a fost atunci când am făcut primul vaccin... Au mai fost și unele zile pline de singurătate, dar toate au trecut.

Vreau să uez domnului învățător multă sănătate, fericire și să se îplinească ceea ce își dorește. Pentru mine îmi doresc note bune și să ajung cineva cunoscut în viață!



Gabriel

Sunt un copil mai timid din fire, de aceea așteptam cam emoționat prima zi de școală. Mama mea ne-a însoțit pe mine și pe sora mea la școală. Ea este în aceeași clasă cu mine.

În prima zi de școală am făcut cunoștință cu alți colegi, dar și cu domnul învățător. Dumnealui avea să ne îndrume mintea și mâna să învățăm scrisul, cititul și să facem calcule.

Anii au trecut repede și am ajuns aproape de sfârșitul clasei a IV-a. Îi mulțumesc domnului învățător pentru răbdarea pe care ne-a arătat-o fiecăruia dintre noi. Iar în clasa a V-a sper să mă descurc mai bine decât în clasa I !



Paula

Acum sunt în clasa a IV-a, dar îmi amintesc cu drag de prima zi de școală. Eram foarte emoționată, dar și curioasă în același timp. Mama m-a însoțit. În câteva clipe, în jurul meu, se adunase mai mulți copii: băieți și fete. Domnul învățător ne-a luat de pe teren și ne-a dus în sala de clasă unde urma să învățăm primii patru ani. Zilele de bobocel au trecut repede și ne îndreptăm cu pași repezi spre vacanța de vară.

Acum mă gândesc să închei, crezând că cea mai mare mulțumire pentru domnul învățător sunt rezultatele pe care le vom obține până la sfârșitul anului, dar și în anii următori. Iar despre mine, ce să zic, am aceleași emoții, dar și aceleași curiozități.



Bianca

Clasele I și a II-a le-am făcut la altă școală. La început mi-a fost foarte greu. Nu știam să citesc. Veneam acasă și plângeam, fiindcă bunica îmi spunea să învăț să citesc, dar eu nu știam cum.

În clasa a III-a am venit la Dorohoi. Mi-a venit greu fiindcă nu cunoșteam pe nimeni și mă simțeam singură. Acum citesc destul de bine și sunt un pic mai... veselă.

Mulțumesc colegilor care m-au ajutat și s-au împrietenit cu mine.



Ioan

În prima zi de școală ne-am adunat pe teren formând un cerc vesel. Când a sunat clopoțelul ne-am adunat în clasă, unde ne-am cunoscut mai bine. Domnul învățător ne-a ajutat să facem cunoștință cu ceilalți colegi, cu clasa, cu școala, cu abecedarul și matematica.

Cel mai bun prieten al meu l-am cunoscut în clasa I și îl cheamă Seby.

Îmi amintesc că am mers la Prut. Aici ne-am bălăcit în apă și ne-am jucat în nisip. Când am mers în pădure am strâns frunzele cele mai mari.

La revedere, clasa a IV-a!



Cătălin

Sunt o fire neastâmpărată, nu pot sta locului. În jurul blocului mă simt cel mai bine. La școală este mai greu.

Îmi doresc ca în viitor să mă pot stăpâni ca să nu supăr colegii. Știu că am niște colegi foarte buni!



Andrei

Prima zi de școală a fost pentru mine emoționantă. Totul era nou. Cu mâinile tremurânde i-am dat domnului învățător un buchet de flori. N-am să uit niciodată!

Câinile meu lup, Rex, îmi este cel mai bun prieten. Eu îl îngrijesc, îi dau hrană, apă. Și ca dovadă că mă iubește, dă din coadă și țopăie fericit, când mă vede.

Îmi doresc să ajung faimos ca Hagi și Mutu!



Cosmina

În prima zi de școală m-am emoționat și am plans, dar m-am obișnuit.

Cea mai mare bucurie a fost când am luat un FB în carnet. Eram foarte fericită.

Eu am o prietenă pe nume Sabina. Este foarte amuzantă uneori. Ne plimbăm și învățăm împreună.

Cea mai frumoasă excursie a fost în clasa a II-a, când am fost la Humulești, unde am văzut casa lui Ion Creangă.

Eu le mulțumesc profesorilor că au fost răbdători cu mine și domnului învățător pentru că m-a învățat să citesc, să scriu și să socotesc.



Andreea

Îmi amintesc că într-o dimineață de septembrie, m-am trezit mai devreme și m-am dus, însoțită de mama, la școală. Când am intrat în curtea școlii am văzut foarte mulți elevi și mi-am dat seama că și eu eram elevă. Mama m-a ajutat să-mi găsesc clasa. M-am bucurat foarte mult când am întâlnit și alți copii de la grădiniță.

Îmi amintesc orele de desen cu domnul profesor Antal, orele de muzică cu domnul profesor Hariga și orele de engleză cu doamna Asofonie și Mr. Jammes.

Știu că am fost foarte mândră că am reușit să terminăm decorul la piesa „Fata babei și fata moșneagului”. Nu voi uita, mai ales că la sfârșitul clasei, ne-am fotografiat în fața decorului.

Îi mulțumesc domnului învățător că m-a învățat tot ce știu.



Ionela

Era o zi frumoasă de toamnă, 15 septembrie, pe care am așteptat-o foarte mult. Mama m-a luat de mână și pentru prima dată am trecut pragul școlii.

Cea mai mare bucurie era atunci când aveam muzica și sportul. Nu pot uita momentele când domnul învățător ne-a însoțit pe Polonic. A fost o zi de neuitat.

Mi-aș dori o casă cu multe flori, de care să mă îngrijesc!



Manuela

Nu voi uita niciodată primele zile de școală, când am făcut cunoștință cu abecedarul care ne aștepta pe bănci.

Îmi amintesc că priveam drept în ochii domnului învățător care striga catalogul clasei I B. Când mi-am auzit numele, m-am ridicat în picioare și am spus “prezent”. Dacă asta a însemnat un moment de bucurie, atunci primul FB pe care l-am luat a fost un moment de fericire.

În acești patru ani de școală mi-am făcut mulți prieteni: Bianca P, Bianca A., Sabina, Cosmina... De fapt, cu toți colegii m-am înțeles foarte bine. Și domnul învățător a fost înțelegător și mereu aproape de noi.

Rămas bun, claselor primare!

Rămas bun, domnului învățător!



Sebastian

Din clasa I, când aveam 7 ani, m-am întâlnit cu domnul învățător. Tot atunci mi-am cunoscut colegii și pe prietenul meu, Ionuț Coșman. Apoi am învățat literele, cifrele și ce am avut de pregătit pentru fiecare clasă.

Acum sunt mai mare și mai puternic și a venit vremea să trec în clasa a V-a.

Îmi va fi dor de domnul învățător, care mi-a fost ca un al doilea părinte în acești patru ani.

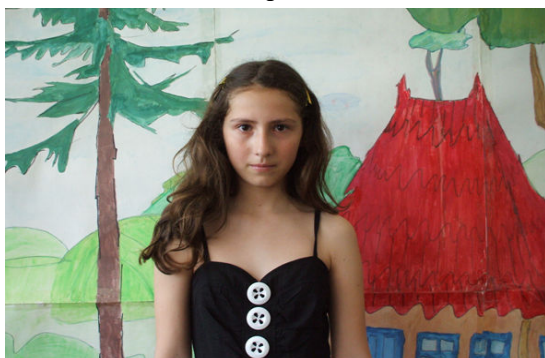


Alexandra

Prima zi de școală a fost frumoasă, mi-a plăcut și... îmi mai place la școală. Cea mai mare bucurie a mea a fost că am învățat să citesc și să scriu.

Le mulțumesc profesorilor fiindcă m-au învățat. Domnului învățător îi mulțumesc mai mult pentru că a fost cu mine până în clasa a IV-a și m-a încurajat mereu.

De când eram mică, am visat ca pe viitor să devin judecătoare. Îmi doresc ca școala să mă ajute.



Valerica

În prima zi de școală plângeam. Acum îmi place școala. Prietenele mele cele mai bune au fost Monika și Miruna. Au fost pentru că ele au plecat la alte școli!

Acum mă înțeleg cu Daiana, Valentina și Bianca C..

Eu îi mulțumesc domnului învățător că m-a ajutat să învăț să citesc și să scriu.

Am fost în fiecare excursie și îmi amintesc de ele.



Bianca

Când am făcut primul pas în clasă și am văzut abecedarul pe bancă, am fost foarte curioasă să vad ce are înăuntru. Am găsit imagini frumoase și multe litere pe care nu le înțelegeam. Pas cu pas, le-am învățat pe toate și am fost tare mândră când am început să citesc cu adevărat.

Prima serbare și prima excursie mi-au adus multe bucurii. Atunci când s-a terminat clasa I, m-a cuprins o mare tristețe.

Tristă sunt și acum că va trebui să părăsesc draga clasă, în care am învățat patru ani.

Mă înveselesc când mă gândesc că voi trece în clasa a V-a, alături de colegii mei, și mai ales, de prietena mea, Manuela.



Bianca

Am 11 ani și sunt o fire ageră. Am ochii căprui și părul șaten.

În prima zi de școală îmi era frică de atâta lume. Dar apoi m-am obișnuit. Prietenele mele sunt: Paula, Oana, Manuela și Cosmina. Cu ele am petrecut clipe frumoase și așa vrea să fim împreună mereu.

Eu îi mulțumesc domnului învățător și celorlalți profesori care m-au învățat multe!

Visez să devin cineva în viață și să nu renunț la învățătură.



Andrei

La vârsta de doi ani și zece luni(așa mi-a spus mama) am mers prima dată la grădiniță. După patru ani de grădiniță, eram ca toți copiii, nerăbdător să încep prima zi de școală.

A sosit și acea zi minunată. Îmi amintesc cu drag de această zi în care am ținut în mână și răsfoit pentru prima dată **abecedarul**.

Cea mai mare bucurie a mea a fost când am învățat alfabetul și de 8 martie am reușit să-i scriu mamei mele prima felicitare. Cea mai frumoasă zi a fost când m-am plimbat cu vaporul pe lacul Bicaz.

Îmi doresc ca în clasa a V-a să avem parte de profesori și de un diriginte la fel de înțeleghător ca domnul învățător.



Sabina

Eu, în clasa a II-a, am venit de la altă școală. De aceea nu cunoșteam pe nimeni, în afară de Cosmina. Ea a stat cu mine în bancă până am cunoscut-o pe Giorgia și m-am împrietenit cu ea.

Acum noi am terminat clasa a IV-a și îi mulțumim domnului învățător că ne-a învățat materiile. Dar nu doar pentru asta. Întotdeauna când i se întâmpla ceva rău unui copil, domnul era alături de el. De aceea ne simțeam în siguranță și peste toate greutățile am trecut cu ușurință.



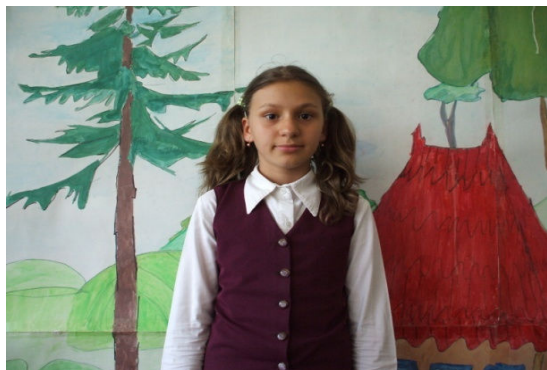
Ionuț

În prima zi de școală nu cunoșteam pe nimeni, dar apoi m-am împrietenit cu câțiva colegi. Întâlnirea cu ei era un adevărat prilej de bucurie. Prietenii mei cei mai buni sunt: Gabi Albu și Gabi Brînzăi.

Îmi amintesc de excursia din clasa I, când a plouat tot timpul. Îmi voi aminti de excursia de la sfârșitul clasei a IV-a, când am vizitat Borșa și ne-am cazat la hotelul „Cerbul”. De data aceasta timpul a fost prietenos cu noi.

În toamnă voi începe clasa a V-a. Îmi doresc un bun început pentru a aduce bucurii părinților.

Bun rămas, clasa a IV-a!



Giorgiana

În prima zi de școală, stăteam cuminte în bancă și mă uitam de jur împrejur. Încet-încet m-am obișnuit cu viața de elev și cu drumul de acasă până la școală.

Eram mulțumită că mă descurcam din ce în ce mai bine cu școala. Mi-am făcut mulți prieteni în acești patru ani de școală. Dar cele mai bune prietene sunt: Bianca(știe ea care, fiindcă am patru colege care se numesc așa) și Sabina.

Noi, împreună, am făcut patru excursii. În fiecare dintre ele am fost în locuri diferite și foarte frumoase.

Îmi place să pictez și visul meu este să devin o mare pictoriță.



Alexandru

Am venit în clasa a III-a, când nu știam nici să scriu, nici să citesc. Domnul învățător a trebuit să înceapă iar, de la abecedar.

Acum știu să citesc, să scriu, dar nu la fel ca ceilalți din clasă.

Îmi amintesc cu plăcere de ziua când am fost apărat de colegi, atunci când am fost învinuit pe nedrept că am luat un telefon străin.

Îmi dau seama că am nevoie de ajutorul tuturor colegilor, profesorilor și a părinților.



Daiana

Doar din acest semestru sunt în această clasă și sunt mulțumită că am fost primită cu înțelegere de către toți.

Am o soră mai mare și un frate mai mic. Cea mai mare bucurie a mea a fost atunci când am ajuns în „centru” și m-am întâlnit cu sora mea.

Cea mai bună prietenă a mea este Bianca și pentru asta îi mulțumesc.

Pentru viitor îmi doresc să învăț mai bine!



Valentina

În prima zi de școală am avut emoții. Prima oară când domnul învățător a vorbit cu mine, m-am înroșit la față ca racul. Acum m-am obișnuit cu viața de elev și pentru asta nu am decât mulțumiri.

N-am să uit că am fost „Fata babei”, atunci când am prezentat părinților sceneta „Fata babei și fata moșneagului”, pentru că m-am simțit apreciată. N-am să uit întâlnirile cu Moș Crăciun și excursiile făcute în Bucovina, Durău și Maramureș.



Manuela

Manuela, ai plecat cu părinții în Italia la sfârșitul clasei a III-a. A rămas cu noi amintirea unei fete „grozave”. Mult timp te-am simțit alături și ne închipuiam ce ai fi făcut în anumite situații, ce răspunsuri ai fi dat, ce rezultate ai fi avut la teste.

Îți dorim realizări frumoase, bucuria din ochi să nu-ți lipsească, iar seriozitatea ta să fie răsplătită.



Primii ani de școală

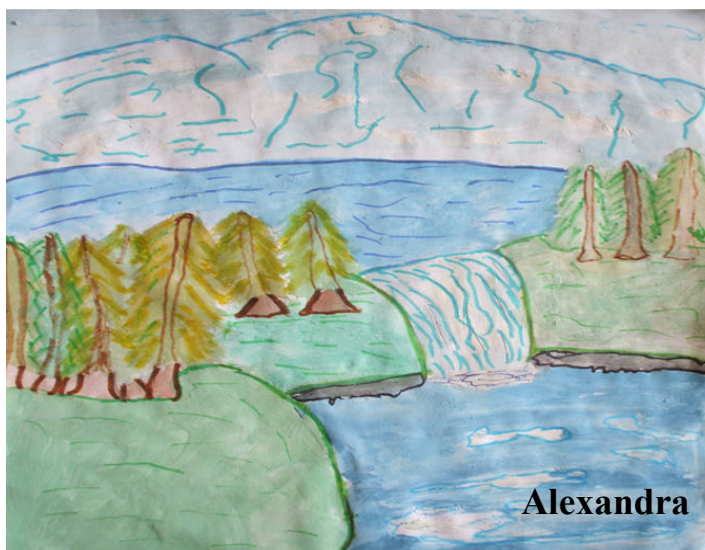


Primul test - 15 Septembrie 2005

Recunoașteți autorul!



Din creațiile noastre



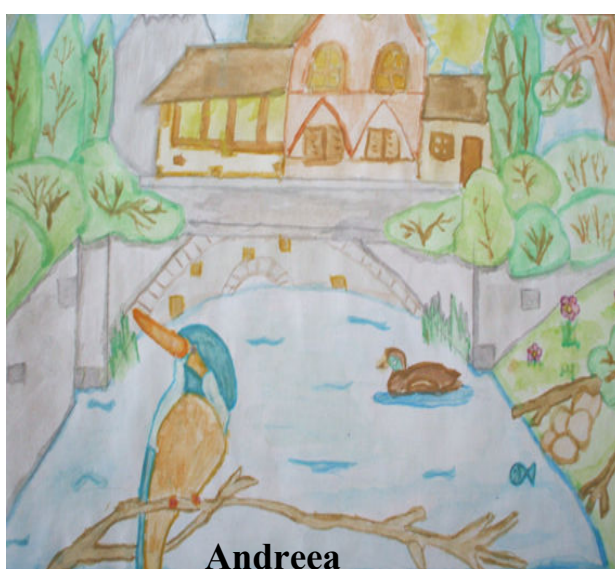
Alexandra



Sabina



Cosmina



Andreea





Zăpada și ghiocelul (legendă)

de I.I. Mirea

Când Dumnezeu a făcut toate câte sunt pe pământ, iarbă, buruieni și flori, le-a împodobit cu tot felul de culori frumoase.

Când a făcut și zăpada, i-a zis:

- Să-ți cauți singură culoarea care-ți place, fiindcă tu umbli peste tot!

Atunci zăpada se duse la iarbă și-i spuse:

- Dă-mi și mie din culoarea ta verde așa de frumoasă!

Însă iarba nu a vrut. Rugă apoi pe trandafir să-i dea culoarea lui roșie, strălucitoare, dar nici trandafirul nu voi.

Ceru culoarea albastruie de la vioarea, culoarea galben de la floarea-soarelui, dar nici una nu ascultă rugămintea zăpezii.

Tristă și amărâtă, zăpada ajunse în dreptul ghiocelului.

Către el își plânse ea durerea, grăind:

- Nimeni nu vrea să-mi dea culoarea sa! Ghiocelul, milos, se înduioșă de soarta zăpezii și-i zise:

- Dacă-ți place culoarea mea albă, eu o împart bucuros cu tine!

Zăpada primi cu mulțumire darul ghiocelului. De atunci ea poartă veșmântul alb ca al ghiocelului. Drept recunoștință, îl lasă pe ghiocel să se ivească primul, de cum începe să se arate primăvara...

Giorgiana

Pornind de la textul dat, noi ne-am imaginat următoarea convorbire între florile care participă la acțiune:

În timp ce zăpada își căuta culoarea mai departe, florile ce au refuzat-o și-au ridicat mândre capetele.

– Ce frumoase suntem! șopteau roșiile petale ale trandafirului. Să-mi ceară mie culoarea? Mie, care am atâția spini! Ce îndrăzneală... Parcă nu se știe: cine dă, nu mai are.

– Chiar așa, completă Vioreaua. Ai dreptate! Și eu am refuzat zăpada. Când te gândești că am așa puțină culoare... De ce n-a cerut cerului? Că de acolo vine!

Și-au îndreptat fața spre Floarea-Soarelui și au întrebat-o:

– Crezi că am făcut bine?

– Desigur! a răspuns imediat. Apoi și eu am refuzat-o, uimită de îndrăzneala ei. Câteva zile pe an sunt și eu frumoasă, și acum s-a găsit să mă slujească. Oare de ce nu a cerut soarelui?

– Știm noi de ce! au hohotit toate.

Între timp noaptea a acoperit totul. Strălucirea florilor a rămas o amintire. Doar Ghiocelul alb pâlpâia ca o luminiță.



„Ramuri de bucurie” Andreea

Lacrimile

Oana

Luni, Robert a primit o floare de la doamna învățătoare. Doamna i-a spus lui Robert că va trebui să aibă permanent grijă de floare.

El s-a dus acasă, iar a doua zi, după ce a venit de la școală, a plecat la joacă uitând să ude floarea.

Când și-a adus aminte de floare a fost prea târziu. Când și-a văzut floarea oflilită a început să plângă. Atunci, lacrimile băiețelului au dat viață frumoasei flori.

De atunci floarea înflorește și băiatul are grijă de fiecare dată de floare.



Durău, un câine rău... de bun!

Într-o frumoasă zi a lunii iunie, am plecat cu clasa în excursie la Durău. Am văzut locuri frumoase, stânci golașe ce străjuiesc prăpastii adânci, ape limpezi și reci, case din lemn...

Ceahlăul, de la înălțimea sa, parcă ne făcea semn să ne apropiem de el și noi ne urmam vrajiți drumul. Pe nesimțite, autocarul ne-a dus la destinație și, când am coborât, nu ne mai săturam să privim.

Aerul rece și curat ne-a dat puteri nebănuite. De aceea, după ce ne-am cazat în niște căbănuțe, am ieșit la joacă prin împrejurimi. Ne plăcea că totul era înconjurat cu gard și ne simțeam în siguranță, deși pădurea adâncă era la câțiva pași. Jucându-ne „de-a ascunselea” am găsit un culcuș în care se adăposteau 5 cățeluși, care de care mai durdulii și mai pufoși. Erau prietenoși, semn ca nu se temeau de copii și iubeau joaca.

Ne-am alergat până târziu. Domnul învățător ne-a spus că trebuie să ne odihnim pentru ziua care urmează... L-am ascultat. În schimb, pe cel mai poznaș cățel, l-am luat cu noi în căbănuță, fără să știe nimeni.

Noaptea a trecut repede și noi eram gata de plecare. De aceea ne-am adunat în jurul autocarului, cu cățelușii după noi. Se înfiripase o prietenie. Andreea a îndrăznit să-l roage pe patronul căbănuțelor să ne dăruiască un cățeluș, că vom veni și în anul următor. Mare ne-a fost bucuria când dorința noastră a fost îndeplinită. După ce l-am înduplecat și pe șofer să mai primească un „pasager” în plus (și n-a fost ușor!), am plecat cât se poate de mulțumiți. Parcă luasem ceva din viața acelor locuri.

Pe drum cățelușul a fost hrănit și alintat de către toți. Și poze am făcut! Am hotărât să-i spunem Durău și așa i-a rămas numele.

Sebi a hotărât să-l ia acasă și să aibă grijă de el. De fapt l-am vizitat cu rândul, chiar cu „lapte” și „corn”.

A venit și iarna și zăpada căzută ne-a chemat la Pini, derdelușul de la marginea orașului. L-am luat și pe Durău. Se făcuse mare, de era aproape cât noi, dar la fel de pufos. Și avea un chef strașnic de joacă, nici gând să fie rău...

Alerga de la unul la altul, se lua la întrecere cu săniuțele care alunecau, lătra vesel, parcă în semn de mulțumire. Părea să aibă grijă de fiecare din noi. Andrei s-a răsturnat cu sania și a căzut cu nasul în zăpadă. Durău s-a repezit și l-a luat de haină să-l scoată din omăt. Domnul învățător s-a speriat, dar noi am înțeles ce voia să facă și am căpătat mai multă încredere în el.

Ar trebui să-i schimbăm numele: din Du-**rău** în Du-**bun**! Dar nu merge... De aceea îl prezentăm ca fiind un câine rău... de bun!

Elevii clasei a IV-a B



Povestea lui Doruleț

Se spune și... toată lumea știe că la o margine de țară trăiește Doruleț, un copil înconjurat doar de singurătatea sa. Cine a adus-o pe Doamna Singurătate? Cum a venit? Nimeni nu știe și nici nu vrea să afle cine a mânat-o pe vrăjitoare să vină să se stabilească chiar în apartamentul cu pricina.

Se pare că mama și tata fiind de mult timp plecați în străinătate, Doamna Singurătate s-a instalat ca la ea acasă. Bunica fiind bătrână, ca orice bunică, nu i s-a putut împotrivi fiindcă nu vedea prea bine, iar ochelarii nu-i purta mereu. Îi puneă doar atunci când privea în albumul vechi cu fotografii, citea scrisorile de la copii sau vorbea cu ei la telefon. Parcă sunt făcuți să ascundă lacrimile de ochii bănuitori ai nepotului. Tot atunci bunica îl săruta lung, îl mângâia pe frunte și-l ruga să fie bun, iar... Doamna Singurătate dispărea ca prin farmec. Doar pentru câteva momente, pentru că apoi îi apărea iarăși în preajmă. Doruleț se cunoștea de mic cu ea și, aproape, se obișnuise cu tirania ei.

De afară soarele zâmbește prietenos, iar gălăgia copiilor parcă îl cheamă la joacă. Ghicindu-i gândul, Doamna Singurătate îl sfătuiește cu bunăvoință:

-Nu te du! Copiii sunt răi! Soarele te arde, iar peste tot este praf. Mai bine joacă-te pe calculator. Ș-apoi... te sună mama la telefon!

-Dar vreau să mă joc cu mingea! țipă Doruleț, izbind ușa.

Credeți că Doamna Singurătate s-a speriat? Dimpotrivă i-a strigat:

-Ai să te sature de joacă! Îți garantez eu!

Și într-adevăr așa a fost. Doamna Singurătate a făcut în așa fel încât Doruleț s-a întors în casă murdar, cu hainele rupte, cu vorbe jignitoare aruncate asupra sa. Se simțea neputincios în fața Singurătății..., dar n-avea de ales.

Noroc că a venit noaptea și Doruleț s-a culcat. Înainte de a adormi, auzi că cineva îl strigă:

-Doruleț!

-Cine e?

-Eu sunt, Gând Bun!

-De ce ai venit?

-Să te ajut să scapi de Singurătate! Vrei?

-Da, ce ar trebui să fac?

-Să faci lucruri folositoare celor din jur și Doamna Singurătate va rămâne fără arma cea mai de preț: timpul!

-Așa voi face!

-Va fi greu, greu, greu...

A doua zi, Doruleț s-a trezit fără rugămințile bunicii. S-a ordonat pentru școală, a spălat vasele și ochii bunicii îi spuneau că este pe drumul cel bun. La școală a fost atent și toți copiii l-au aplaudat că a dat cele mai frumoase răspunsuri. Timpul a trecut pe nesimțite, iar el s-a întors acasă mai vesel ca oricând. Gând Bun îl urmărea pretutindeni. După amiază și-a pregătit singur lecțiile și a avut timp să ajute și un copil mai mic să facă niște adunări.

Simțea că Doamna Singurătate încasează lovitură după lovitură și asta îi dă încredere și mai mare. Aproape că o alungase din apartamentul său, pentru că Doruleț a aflat că doar munca și faptele bune înving Singurătatea.

Toate aceste întâmplări au fost povestite la telefon și părinților, care mult s-au bucurat de vrednicia acestuia. Și, într-o zi frumoasă, Singurătatea a trebuit să plece pentru totdeauna. Părinții lui Doruleț s-au întors definitiv acasă, cu o surioară.

Și de atunci au trăit ani mulți și fericiți! Ceea ce vă dorim și dumneavoastră, că ați avut răbdare și ne-ați citit.

Dorohoi, 17.12.2008

Dragă Moș Crăciun,

Mă numesc Bejinariu Oana, am 10 ani și aș vrea să citești această scrisoare. Cu atenție!

Te rog să nu te superi că îndrăznesc să-ți scriu. De fapt luna decembrie este de vină, cu magia ei și, poate, dorințele mele... Tare mi-aș dori să stau de vorbă cu tine, pe îndelete. Cred că mă cunoști bine, fiindcă în fiecare an îmi aduci câte un cadou frumos. Parcă îmi ghicești gândurile, parcă ești mai bun decât mămica și tăticu...

Eu te-am văzut odată în oraș, cu sacul tău mare și roșu în spate și m-am bucurat tare mult. Am vrut să-ți vorbesc, dar erai foarte grăbit. De fapt toată lumea este grăbită și ocupată... De mine se îngrijesc bunicii, că părinții mei sunt plecați în Spania.

Tare mi-aș dori să le dai un gând bun și să-i aduci acasă sănătoși. Ar fi cel mai frumos cadou, pentru că nu i-am văzut de doi ani! Multe zile și nopți mă amăgesc mereu că vin și nu mai vin.

Aș mai vrea să-l faci pe fratele meu mai mic, cuminte și înțelegător. Bunicilor să le iei durerile, iar pe mine să mă ferești de boala care nu-mi dă pace.

Și dacă nu poți să-mi aduci ce ți-am cerut până acum, m-aș mulțumi și cu un brăduț cu multe surprize. Să nu cred că te-ai supărat cumva pe mine și că ai plecat și tu în altă țară.

Sper să mi se îndeplinească dorințele!

Te iubesc!

Oana





Clasa e pustie fără voi, cum pustiu va fi și sufletul meu, fără prezența voastră de care cu greu mă pot lipsi. M-am bucurat patru ani de cei mai frumoși și mai cuminți elevi.

Mi-ați spus mereu că timpul a trecut pe nesimțite. Așa se întâmplă când este bună înțelegere: sufletul prinde aripi și se ia la întrecere cu timpul! Știu că sunteți deosebiți. Aveți încredere în ce vă spune învățătorul vostru și în inima voastră mare unde nu este loc pentru răutate și urâtenie! Peste ani veți reuși să vă împliniți visele. Luptați pentru împlinirea lor, pentru că eu vă pot ajuta din ce în ce mai puțin.

Succes și mult noroc, vă urez, să aveți pe drumurile voastre viitoare! Vom împărtăși bucuria sinceră a unui început pe care îl voi păstra mereu în mintea și sufletul meu. Mi-aș dori să vă ajutați unii pe alții și peste patru ani, când veți termina clasa a VIII-a, să împliniți truda mea.

Sunt alături de voi, la bine și la greu!

12 iunie 2009

înv. Gheorghe Alexa

LA REVEDERE, CLASA A IV-A B!

